

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 260

1 Σεπτεμβρίου 2009

Ἡ πανδημία τῆς διαφθορᾶς

τέλειωτη ἡ ἀλυσίδα τῶν ἐρωτημάτων καί δυσεύρετη ἡ πειστική ἀπόκριση, ὅταν τό θέμα, πού ἐρεθίζει τό ἐρευνητικό δαιμόνιο καί διεγείρει τή θύελλα τῆς ἀντιπαράθεσης, εἶναι ἡ πλησμονή τῆς διαφθορᾶς, πού ἐκβαρβαρίζει τό κοινό γήπεδο τῶν ἀγώνων μας καί ἐκμηδενίζει τόν πολιτισμό μας. Τά μέσα τῆς μαζικῆς ἐνημέρωσής μας συστηματοποιοῦν καί πολλαπλασιάζουν τίς ἔρευνές τους. Σέ ἔκταση χώρου. Ἄλλ' ὄχι σέ βάθος αἰτίων. Ψάχνουν καί ἀνακαλύπτουν τά κρησφύγετα καί τίς δραστηριότητες τῶν κυκλωμάτων τῆς διαφθορᾶς. Τά φωτογραφίζουν καί τά προβάλλουν. Καί ὑψώνουν, ἐμφαντικά, τοὺς τόνους τῆς διαμαρτυρίας τους καί τῆς μομφῆς τους. Ἐμεῖς, ὅλοι, παρατηρητές ἢ θύματα, δέν ἀντιλοῦμε, ἀπό τόν ὄγκο τῶν ἐπικριτικῶν δημοσιευμάτων, σφαιρική ἐνημέρωση. Διαβάζοντας ἢ ἀκούγοντας, περνᾶμε στή χαοτική σύγχυση. Νοιώθουμε νά σκοτίζεται, ἀπογορευτικά, ὁ προσωπικός μας ὁρίζοντας. Καί νά θολώνει, ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, τό σύγχρονο πλαίσιο τῆς ἱστορικῆς μας ἀνέλιξης.

Εκεῖνο, πού δέ διευκρινίζεται μέσα στήν ὀχλοβοή καί στήν κατακραυγή, ἀλλά διαφυλάσσεται κάτω ἀπό τόν πέπλο μιᾶς ὑποπτι-

σιωπῆς, εἶναι ἡ παθογένεια τοῦ φαινομένου τῆς σύγχρονης διαφθορᾶς. Τά αἷτια, πού τήν προκαλοῦν. Ἡ ἔκταση τῆς ζημιογόνου δράσης της. Ὁ βαθμός ἀλλοτριώσεως, πού ὑφίσταται ἡ διαφθαρμένη ἀνθρώπινη ὕπαρξη. Οἱ διεργασίες, πού συντελοῦνται στά μυστικά σπήλαια τῆς ψυχῆς καί τήν κάνουν νά ἀποστρέφεται τή δεοντολογία καί τήν πρακτική τῆς ἀξιοπρέπειας καί νά κατακυριεύεται ἀπό τή μανιακή δίψα γιά μετοχή στά ἀγαθά τῆς ραγδαίας ἀνάπτυξης καί-σταδιακά, ἴσως καί ἀσυναίσθητα-στά ὁράματα καί στίς μεθοδεύσεις τῆς διαφθαρμένης συνείδησης.

Ο καθημερινός Τύπος καί τά ἀνοικτά παράθυρα τῆς ἐνημέρωσης ἥ-ὀρθότερα-τῆς πλύσης τῶν ἐγκεφάλων μας, ἀνακαλύπτουν τή διαφθορά μόνο στόν τομέα τῆς διακίνησης τοῦ ὑλικοῦ πλούτου. Τούς διεγείρουν καί τούς ἐξοργίζουν τά μακροβούτια, πού ἀποτολμοῦν οἱ διαχειριστές τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας στά ἀφύλακτα κρατικά ταμεῖα. Οἱ μίζες, πού προσφέρονται ἢ εἰσπράττονται ἐντελῶς μυστικά, δίκως νά ἀφήνουν πίσω τους τήν παραμικρή ὑποψία. Τά bonus, πού τά ἀπολαμβάνουν οἱ «εὐφυεῖς»(!) καί δέν τά χαίρονται, μηδέ στόν ὕπνο τους, οἱ «ἀφελεῖς»(!) καταθέτες τοῦ μόχθου καί τοῦ ἰδρώτα. Τό μαῦρο χρῆμα, πού ἐκβράζεται ἀπό ἄγνωστη πηγή, διακινεῖται μυστηριωδῶς σέ ἀπόκρυφες διόδους καί καταλήγει σέ χέρια λερωμένα καί ἔνοχα. Ἡ προώθηση τοῦ χτεσινοῦ ἀπένταρου στό κλάμπ τῆς ἀμύθητης χλιδῆς καί τῆς ἐξωφρενικότητας τῶν ἐμπνεύσεων.

Εξω ἀπό τό κύκλωμα τῆς χρηματικῆς δοσοληψίας δέν ἀνακαλύπτουν διαφθορά οἱ σύγχρονοι σχεδιαστές ἢ ἐπικριτές τῆς ἐπικαιρότητας. Στούς ἄλλους τομεῖς καί στίς ἄλλες διασυνδέσεις, ὅποια ἀνωμαλία καί ὅποια παραδοξότητα καί ἄν ἐπισυμβεῖ, τήν ἀμνηστεύουν. Τήν ἐντάσσουν στά ἀτομικά δικαιώματα τῆς ἐλευθέρης προσωπικότητας. Στίς ἐπιλογές καί στήν πρακτική, πού κανένας δέν ἔχει τό «ἐλεύθερο» νά τά ἀγγίξει ἀπαξιοτικά καί νά πλήξει τό κοινωνικό ἢ τό ἐπαγγελματικό προφίλ τοῦ συγκεκριμένου ἀτόμου. Τό ζύγισμα καί ἡ χρέωση μιᾶς πράξης στό κατάστιχο τῆς διαφθορᾶς κρίνεται ὡς ὑπέρβαση δικαιώματος ἢ ὡς ἀναχρονιστική ἀναδίπλωση στίς πρακτικές τῆς ὑπανάπτυξης τῆς «σκοτεινῆς»(!!!) περιόδου τοῦ μεσαίωνα.

Συνειδησιακά ἐνοχλημένος, δέν μπορῶ νά στηρίξω αὐτή τήν ἄποψη. Εἰσάγει ἕνα ἐπικίνδυνο διχασμό τοῦ προσώπου καί μιᾶ ἀδικαίωτη διπολικότητα. Ὁ ἄνθρωπος, πού ἀκροβατεῖ στά σκοτάδια καί νοσφίζεται τόν ὑλικό πλοῦτο, κάνει πράξη ἄτιμη καί ἐπιτιμᾶται,

ὡς διαφθαρμένος. Ὁ διπλανός του, πού κάνει σημαία του τήν ἀναξιοπρέπεια, πού αὐτοπαράδίνεται στήν κραιπάλη καί διαφηνίζει τήν ἀλλοτριώση καί τήν εὐτέλεια ὡς πολιτιστική ἀνανέωση καί ἀναβάθμιση, δέν ταυτοποιεῖ-μέ τήν πράξη καί ὄχι μέ τό λόγο-τή διαφθορά καί δέν καταντᾷ μόλυσμα, ἐπικίνδυνο, γιά ὁλόκληρη τήν κοινωνία.

Αντί ἄλλου ἐπιχειρήματος, θά ἐπικαλεσθῶ ἕνα ἀρκετά πρόσφατο Δημοσίευμα ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας. Ὁ ἀρθρογράφος, δίκως νά ψέγει, ἐμφάνιζε, ἐντελῶς χρονογραφικά, τίς τάσεις, πού ἀπορροφοῦν, σήμερα, τήν ἀκμή τῶν νέων ἀνθρώπων καί στοιχειοθετοῦν τά ἐκ-συγχρονισμένα ὁράματά τους καί τούς στόχους τῶν ἀγώνων τους. Ἐγραφε, λοιπόν, ὅτι τρία εἶναι τά ἀνοίγματα, πού ἐρεθίζουν τούς νέους καί πού τούς κλέβουν τή ζωντάνια. Τό σέξ, τά ναρκωτικά καί ἡ βία. Θέλετε, γιατί τούς ἔχουν ἀπογοστεύσει οἱ προγενέστεροί τους ἀθλητές τοῦ βίου, θέλετε, γιατί ἡ εὐμάρεια, πού τούς προσφέρθηκε, εἶχε σάν ἐπακόλουθο τόν κορεσμό καί τήν ἀηδία, ἀφέθηκαν στό καινούργιο, τριπολικό ὄραμα. Στό ἐλεύθερο καί ἀπεριόριστο σέξ. Στίς μυθικές περιπλανήσεις τῶν ναρκωτικῶν. Καί στήν ἐπίδειξη σκληρῆς καί ἀδάμαστης δύναμης, μέ τίς ἐξορμήσεις τῆς βίας. Τό ὅτι, ἡ τριπλή αὐτή αὐτοστράτευση τῶν νέων μας εἶναι, σήμερα, μιά ἱστορική πραγματικότητα, δέν πιστεύω πῶς θά βρεθεῖ ἄνθρωπος νά τό ἀμφισβητήσῃ. Ἄν, ὥστόσο, ἡ τριεδρική αὐτή ἐξόρμηση, λειτουργεῖ, μόνο, ὡς ἄσκηση τοῦ δικαίωματος ἐλεύθερης διακίνησης στά ποικίλα ἐνδεχόμενα ἢ ἂν βιώνεται καί ὡς ὀλίσθημα στίς χωματερές τῆς διαφθορᾶς, αὐτό, πιστεύω, πῶς ἀποτελεῖ πρόβλημα, πού κανένας μας δέ δικαιούται νά τό ἀγνοήσει.

Τό γεγονός, ὅτι οἱ βιομηχανίες τοῦ σέξ, σέ παγκόσμια κλίμακα, ἔχουν μεγαλύτερο τζίρο ἀπό τίς βιομηχανίες τῶν ὀπλικῶν συστημάτων (ὅπως ἔχει διαπιστωθεῖ καί περάσει στόν ἡμερήσιο Τύπο), ἀποτελεῖ πειστήριο, ὅτι ἡ σεξουαλική λειτουργία, ἀπό προνόμιο ἐνταγμένο στήν καθολική ὠρίμανση τῆς προσωπικότητας καί ὑποταγμένο στούς νόμους τοῦ αὐτοσεβασμοῦ καί τῆς διακριτικῆς ἐκτίμησης τοῦ ἄλλου προσώπου, κατάντησε στοιχεῖο βαρεῖᾶς ἐκμετάλλευσης ἀπό τούς ἀδίστακτους προπαγανδιστές καί διαφηνιστές τοῦ ἐκχυδαϊσμοῦ του.

Οσο γιά τήν ἀσυγκράτητη διασπορά τῶν ναρκωτικῶν, πῶς νά πιστέψῃ κανεῖς καί νά ἀποδεχτεῖ, ὅτι ἐντάσσεται στή νομοτέλεια

Φυγή από τό χρέος;

ό έπιτακτικό αίτημα τής τραυματισμένης Όρθόδοξης έλληνικής συνείδησης, γιά άμεση άνάληψη δραστικών πρωτοβουλιών, μέ στόχο τήθεραπεία τών βαθύτατων πληγών, καί ή γε-νικευμένη προσδοκία της, γιά άναβά-θμιση τοϋ κύρους τών ποιμένων της καί άποκατάσταση τοϋ γνήσιου Πατε-ρικοϋ κλίματος, έγγράφονται-μέ έντο-νη ύπογράμμιση-στήν άτζέντα τής έκ-

κλησιαστικής μας έπικαιρότητας. Ή καταγίδα ή, άκριβέστερα, οί άπανωτές καταγίδες εϋτελισμένου ήθους, Νομο-Κανονικής παραβατικότητας, ποιμαν-τικής πενίας καί κοινωνικής άπαξίω-σης, πού ξέσπασαν κατά τίς τελευ-ταίες δεκαετίες, έφεραν τά πάνω κά-τω. Τροφοδότησαν, «έν πλησμονή», τά σκανδαλοθηρικά κιόσκια τής έντιμης καί τής άνέντιμης ένημέρωσης. Καί αί-χμαλώτισαν στό στρατόπεδο τοϋ πέν-

της έλευθερίας τοϋ προσώπου; Όταν τά καρτέλ τών ναρκωτικών όρ-γιάζουν καί όταν τά τραγικά θύματα χάνουν τήν προσωπικότητά τους καί καταντοϋν άνελεύθερα έξαρτήματα τών άσύδοτων έμπόρων τοϋ θα-νάτου, πώς νά μή φωνάξει καί νά μή κραυγάσει, ότι ή διαφθορά πλημύρισε τόν κοινωνικό μας χώρο καί έπνιξε τίς ύπάρξεις μας;

Καί γιά τό τρίτο, μοντέρνο «άθλημα»(!!!) τής νεολαίας μας, γιά τή διασπορά καί τήν έξαρση τής βίας, θά ήταν παράτολμη πρωτο-βουλία, ή έπιχείρηση έξαίρεσής του από τή δέσμη τής διαφθοράς καί ό χαρακτηρισμός του ως έποχιακοϋ ξεσπάσματος όργης, έξ αίτίας τής κατάρρευσης τής οίκονομίας ή έξ αίτίας τών λαθών καί τών άτοπημάτων τής κατεστημένης έξουσίας.

Η διαφθορά έχει έξελιχτεί σέ πανδημία. Άπλώθηκε παντοϋ. Καί καταμόλυνε τά πάντα. Τό άπύθμενο ψυχικό βάθος τής ανθρωπίνης ύπαρξης. Τήν κάθε στροφή τοϋ δρόμου τής προσωπικής μας έναγώνι-ας καί πολύμοχθης πορείας καί τής κοινής μας ίστορικής διαδρομής. Τά κέντρα μελέτης καί ανανέωσης τών θεσμών. Τά εργαστήρια τής τεχνολογικής ανάπτυξης καί τής έφεύρεσης τών σχημάτων, πού μποροϋν νά προσδέσουν τήν ανθρωπινη θέληση στά προγράμματα τής έκμετάλλευσης. Ή διαφθορά έχει γίνει μορφή καί ποιότητα τής σύγχρονης ζωής, πού άνεβάζει τά κέρδη καί κατεβάζει τόν ανθρωπο στό λάκκο τοϋ έκφυλισμοϋ καί τής ανυποληψίας.

θους, τῆς σιωπῆς καί τῶν δακρύων τόν πιστό λαό τοῦ Θεοῦ. Οἱ παράγοντες, πού ὄραμα καί μόχθο τους ἔχουν τήν ἀποδυνάμωση καί περιθωριοποίηση τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀνασύρουν, κάθε τόσο, ἐπιδεικτικά καί προκλητικά, ἀπό τό-ἀμπαρωμένο, ἀλλά ὄχι καί ἀσφαλισμένο-ἀρχεῖο τῶν «προσωπικῶν δεδομένων» τά εἰδεχθῆ δεσποτικά σκάνδαλα καί τά σαλπίζουν «στεντορείως». Καί τά μέλη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, «πενθοῦντα» καί «σκυθρωπάζοντα», σηκώνουν τό σταυρό τῆς ντροπῆς. Γονατίζουν ἱκετευτικά μπροστά στό σταυρωμένο Ἀρχιερέα Ἰησοῦ Χριστό καί ζητοῦν σωστική παρέμβαση. Καί, ἐκφράζοντας τή βαθειά ἀγωνία τους, ἀπευθύνονται στήν Ἱεραρχία τῶν Ἐπισκόπων τους καί τήν προσκαλοῦν σέ ἀνάνηψη. Τήν παρακαλοῦν, μέ ὁδύνη ψυχῆς, νά μελετήσῃ καί νά μεθοδεύσῃ τήν ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος. Νά καταθέσῃ, στό Ἱερό Θυσιαστήριο καί στόν κοινωνικό στίβο, δήλωση εἰλικρινοῦς καί ἔμπρακτης μετάνοιας. Νά δραστηριοποιηθεῖ, μέ πόνο καί συνέπεια, γιά νά γιατρέψῃ τίς ἀνοιχτές, πυορροοῦσες, πληγές. Καί νά ἀνοίξῃ ἕνα καινούργιο κεφάλαιο ποιμαντικῆς διακονίας, πιστό ἀντίγραφο τῆς Ἀποστολικῆς καί τῆς πατερικῆς κληρονομιάς.

Καταθέτω αὐτές τίς ἔμπονες ἐμπειρίες μου, αὐτούς τούς προβληματισμούς μου καί αὐτές τίς λιτές καί συνοπτικές προτάσεις μου, μέ τό ἀνήσυχο μάτι μου καθηλωμένο στή Συνέλευση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού ἔχει ἐξαγγελεθῆ γιά τό πρῶτο δεκαήμερο τοῦ

προσεχοῦς μηνός Ὀκτωβρίου. Ὅλο τό Σῶμα τῶν ὑπεύθυνων διαχειριστῶν τῆς Συνοδικῆς ἐξουσίας θά συγκεντρωθεῖ «ἐπὶ τῷ αὐτῷ». Μέ τήν προοπτική, μέ τήν ἀρμοδιότητα καί μέ τήν ἐξουσία, πού τήν προσδιορίζουν καί τήν ἐπιβάλλουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν μας Συνόδων καί οἱ Κανόνες τῶν Τοπικῶν Συνόδων, πού ἐπικυρώθηκαν ἀπό Οἰκουμενική Συνέλευση. Καί, ἀκόμα, γιά τήν ἑλληνική μας πραγματικότητα καί ἀπό τή σχετική ἐκκλησιαστική Νομοθεσία, πού θεσπίστηκε ἡ μέ τή σύμφωνη γνώμη ἡ καί μέ τή μονομερή πρόταση τῶν Συνοδικῶν Ὁργάνων.

Εἶναι ἀδιανόητο, τό Σῶμα αὐτό νά συνεδριάσῃ, νά ἀνοίξῃ φακέλλους προβληματισμῶν, νά ἀκούσῃ εἰσηγήσεις, νά κοπιᾶσῃ σέ ἐξονυχιστικές συζητήσεις, νά διατυπώσῃ συμπεράσματα καί ἀποφάσεις, καί, μέσα σ' ὅλο αὐτό τό φόρτο τῆς Συνοδικῆς ἀπασχόλησης, νά περιφρονήσῃ ἢ νά προσπεράσῃ-μέ διακριτική ἢ μέ ὑποπτη σιωπή-τό σάλο, πού διατρέχει καί διαμορφώνει τήν ἐπικαιρότητα.

Καί, ὅμως, αὐτό προμηνύεται.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατά τή μηνιαία Συνεδριάσή της τοῦ Ἰουνίου τοῦ τρέχοντος ἔτους, ὀριστικοποίησε καί κοινοποίησε στά μέλη της Ἱεραρχίας, τόν κατάλογο τῶν θεμάτων, πού θά ἀποτελέσουν τή δεσμευτική, ἡμερήσια διάταξη τῆς Συνέλευσης τοῦ Ὀκτωβρίου. Στόν κατάλογο αὐτό ἐγγράφονται θέματα ὄντως σοβαρά, πού εἶναι χρησιμο καί ἐπιτακτικό, νά περάσουν ἀπό τή σύγχρονη Συνοδική ἐπεξεργασία. Ἀλλά κανένα ἀπό αὐτά δέ φέρει τήν ἔνδειξη τοῦ «ὑπερεπείγοντος» καί δέ

συνυποβάλλεται με τό φάκελλο της καθολικής άγωνίας, όπως συμβαίνει με τό «έν τεχνητή ύπνώσει» πρόβλημα της άκράτητης διασποράς των άνομολόγητων έπισκοπικών σκανδάλων, του άναπάντεχου διασυρμού της έπισκοπικής άξίας και της πρόκλησης κλίματος όργης στις εύρύτατες λαϊκές μάζες.

Αυτό τό καυτό θέμα, πού δυναμιτίζει τά θεμέλια της Συνοδικότητας και καταρруπαίνει τά Μητροπολιτικά ώμόφορα, δέν πέρασε στην ήμερήσια διάταξη του Όκτωβρίου. Δέ θεωρήθηκε σοβαρό. Δέν έκτιμήθηκε ύπερεπεΐγον. Άφέθηκε στην άκρη. Ίσως, γιά νά όλοκληρωθεΐ ή διεργασία της σήψης. Ίσως, γιά νά άπλωθεΐ ή δυσσομία και στις καρδιές, πού Ίσαμε τούτη την ώρα δέν τίς έπνιξε.

Θά ύπομνήσω στους συνιεράρχες μου και θά πληροφορήσω τους άναγνώστες μου, ότι ή ένασχόληση με τίς «έπισυμβαίνουσες» διαταράξεις της εκκλησιαστικής τάξης, είναι τό πρώτιστο καθήκον της Συνοδικής Συνέλευσης. Δέν είναι νοητό, ούτε έπιτρεπτό, νά προσπεράσει ή Συνοδική εύαισθησία τό θόρυβο, την πικρία ή την κατακραυγή, πού περιζώνουν και περισφίγγουν την ύποληψη τους και νά διαθέσει όλόκληρο τόν πολύτιμο χρόνο της στην έπεξεργασία των ύπόλοιπων τίτλων της έπίκαιρης άτζέντας της.

Ό ΛΖ΄ Άποστολικός Κανόνας όρίζει: «Δεύτερον του έτους συνόδους γίνεσθω των έπισκόπων, και άνακρινέτωσαν άλλήλως τά δόγματα της εύσεβείας, και τας έμπίπτουσας εκκλησιαστικές άντιλογίας διαλυέτωσαν».

Άντικείμενο μελέτης της Συνοδικής

ομήγυρης και προοπτική του διαλόγου, κατά τόν Ίερό αυτό Κανόνα, είναι ή έμμونه στην άκρίβεια των δογμάτων και ή έπίλυση των διαφορών και των άντιγνωμίων, πού διασάλευσαν, κατά τό μεσοδιάστημα, την όμόνοια των Έπισκόπων και τή γαλήνη του πληρώματος.

Ό προσεκτικός σχολιαστής των Ίερών Κανόνων, άγιος Νικόδημος ό Άγιορείτης, έπισημαίνει: «Σύνodos δέ άπλως είναι, κατά τόν Βλάσταριν, άθροισμα Άρχιερέων, γινόμενον, ή διά νά έκδοθῇ άπόφασις διά την εύσεβειαν (και εύταξίαν της Έκκλησίας), ή διά νά άναιρεθῇ μέ τά όπλα της εύσεβείας καμμία ζημία προλαβοῦσα, ή μέλλουσα της εύσεβείας (και άρετης)» (ή γιά νά έκδοθεΐ συγκεκριμένη άπόφαση, πού θά προάγει την εύσεβεια και την εύταξία κλήρου και λαού ή γιά νά άναιρεθεΐ και νά θεραπευθεΐ, με τά όπλα της εύσεβείας, ή όποιαδήποτε ζημία, πού έγινε ή πού ύπάρχει φόβος νά γίνει).

Ό ΙΘ΄ Ίερός Κανόνας της Τέταρτης Οΐκουμενικής Συνόδου, πού συνήλθε στη Χαλκηδόνα τό έτος 451, προσδιορίζει τό χρέος της Συνοδικής Συνέλευσης με τούτη τή φράση: «...Ωρισεν τοίνυν ή άγία σύνοδος, επί τό αυτό συντρέχειν καθ' έκάστην έπαρχίαν τους έπισκόπους, ένθα αν ό της μητροπόλεως έπίσκοπος δοκιμάση, και διορθοῦν έκαστα τά άνακύπτοντα...».

Προτεραιότητα στη Συνοδική Συνέλευση έχουν τά «άνακύπτοντα». Τά προβλήματα και οι δυσχέρειες, οι παρανοήσεις και οι έκτροπές, όσες μεσολάβησαν κατά τό διάστημα, πού διέρρευσε από την προηγούμενη Συνέλευση. Αύτά θά πρέπει νά έχουν τή σφραγίδα του «επείγοντος». Και αύτά νά

ἀπορροφούν τό μέγιστο μέρος τοῦ Συνοδικοῦ ἐνδιαφέροντος καί τῆς Συνοδικῆς ἐπιμέλειας.

Μεταφέρω τήν ὑπογράμμιση τοῦ ἁγίου Νικοδήμου: «...Ὅριζει ὁ παρών Κανών νά συνάγωνται δῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ εἰς κάθε ἐπαρχίαν οἱ Ἐπίσκοποι, ὅπου εὖρει εὐλογον ὁ Μητροπολίτης, καί νά διορθώνουν τάς ὑποθέσεις ὅπου κατά καιρούς τυχαίνουν...».

Στό ἴδιο πνεῦμα καί πρὸς τήν ἴδια κατεύθυνση κινεῖται καί ὁ ΣΤ΄ Κανόνας τῆς Ἑβδομης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πού συνῆλθε στή Νίκαια, κατά τό ἔτος 783. «Ἐπειδὴ περ κανών ἐστίν, ὁ λέγων· Δῖς τοῦ ἔτους καθ' ἐκάστην ἐπαρχίαν χρῆναι γίνεσθαι διὰ συναθροίσεως ἐπισκόπων τὰς κανονικὰς ζητήσεις· διὰ τήν συντριβὴν καί τό ἐνδεῶς ἔχειν πρὸς ὁδοποιρίαν τοὺς συναθροζομένους, ὥρισαν οἱ τῆς ἔκτης συνόδου ὅσιοι Πατέρες, ἐξ ἅπαντος τρόπου καί προφάσεως, ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ γίνεσθαι (τὰς συνόδους), καί τὰ ἐσφαλμένα διορθοῦσθαι... Τῆς δὲ συνόδου γενομένης περὶ κανονικῶν καί εὐαγγελικῶν πραγμάτων, δεῖ τοῖς συναθροισθεῖσιν ἐπισκόποις ἐν μελέτῃ καί φροντίδι γίνεσθαι τοῦ φυλάττεσθαι τὰς θείας καί ζωοποιούς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Ἐν γάρ τό φυλάττεσθαι αὐτάς ἀνταπόδοσις πολλή...».

Ὁ Κανόνας αὐτός δίνει τήν εὐχέρεια νά πραγματοποιεῖται ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων μιά φορά τό χρόνο «διὰ τήν ἐκ τῆς ὁδοποιρίας συντριβὴν τῶν ἐπισκόπων» (Ζωναράς). Ἀνανεώνει, ὁμως, τήν ὑποχρέωση νά ἐξετάζουν οἱ Συνοδικοί Σύεδροι, μέ ἐπιμέλεια καί νά διορθώνουν κάθε ἐσφαλμένη πράξη πού ἔγινε στό διάστημα τοῦ ἔτους.

Θά συμπληρώσω τίς παραπομπές

μου στοὺς συγκεκριμένους Ἱερούς Κανόνες, πού ἐπιβάλλουν τήν ἐπιμελή ἐπανεξέταση τῶν «πεπραγμένων» καί τῇ διόρθωση τῶν «ἐσφαλμένων», μέ τή μεταφορά ἐνός, σχετικοῦ, ἀποσπάσματος ἀπό τόν «Νομοκάνωνα» τοῦ ἱεροῦ Φωτίου. Μνημονεύει τίς σχετικές «Νεαρές», πού ἐπέβαλλαν τήν παρουσία τῶν Ἐπισκόπων σέ Συνοδικές διασκέψεις, δυό ἢ μιά φορά τό χρόνο καί τήν ἐνασχόληση μέ ὅλα τὰ προβλήματα ἢ καί τίς ἀστοχίες, πού ἔσυραν τήν ἐκκλησιαστική πρακτική ἔξω ἀπό τό πλαίσιο τῆς ἀκρίβειας καί τῆς καθαρότητας:

«Ἡ β' καί ιζ' διατάξεις τοῦ α' τίτλου τῶν νεαρῶν βούλονται, ἅπαξ ἢ δῖς τοῦ ἔτους τῷ Ἰουνίῳ, ἢ τῷ Σεπτεμβρίῳ γίνεσθαι συνόδους τῶν μητροπολιτῶν παρὰ τοῖς πατριάρχαις, καί τῶν ἐπισκόπων παρὰ τοῖς μητροπολίταις, καί ἐξετάζεσθαι τὰς αἰτίας, ἃς οἱ ἐπίσκοποι, καί οἱ κληρικοί, καί οἱ μοναχοί πρὸς ἀλλήλους ἔχουσι, περὶ τε πίστεως, καί κανόνων, καί πραγμάτων ἐκκλησιαστικῶν, καί ἄλλων, καί τὰ παρὰ τοὺς κανόνας ἀμαρτανόμενα διορθοῦσθαι».

Νά γίνονται Συνοδικές συνελεύσεις τῶν Μητροπολιτῶν ὑπὸ τήν προεδρία τῶν Πατριαρχῶν καί τῶν Ἐπισκόπων ὑπὸ τήν προεδρία τῶν Μητροπολιτῶν. Καί ἐκεῖ νά ἐξετάζονται ὅλα τὰ προβλήματα καί ὅλες οἱ αἰτιάσεις, πού ἔχουν οἱ Ἐπίσκοποι ἢ οἱ ἱερεῖς ἢ οἱ μοναχοί καί νά ἐπαναφέρεται ἡ Κανονική τάξη, πού ἐνδεχομένως διαταράχτηκε.

Ὅλες αὐτές οἱ διατάξεις ἐπικεντρώνουν τό Συνοδικό ἐνδιαφέρον στήν ἀκριβή τήρηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Στή συνειδητοποιημένη, σφαιρική διαφύλαξη τοῦ Ἀγιοπνευματικοῦ ἡθους.

Καί στή διοικητική καί ποιμαντική πρακτική, τήν έμβαπτισμένη καί ύποταγμένη στό χαρισματικό ήθος. Ένα όραμα καί μιά έμπειρία, πού τά όριοθετοϋν, μέ κάθε έπιμέλεια, τά κείμενα τής Καινής μας Διαθήκης, οί Πατερικές Διδασχές, τά φωτεινά Πατερικά παραδείγματα καί οί Συνοδικοί Κανόνες τής έκκλησιαστικής εϋταξίας. Καί, πού ως πρώτη ένασχόληση τής κάθε Συνοδικής Συνέλευσης, όρίζουν τήν ύποχρέωση άναθεώρησης τών «ήμαρτημένων άποφάσεων», θεραπείας τών πληγών καί άπόδοσης δικαιοσύνης σέ όλους εκείνους, πού τά λάθη ή οί έποχιακές σκοπιμότητες τούς άδίκησαν.

Τό σύγχρονο Συνοδικό Σχήμα τής Έκκλησίας τής Ελλάδος δέ δεσμεύεται μόνο άπό τίς Κανονικές Διατάξεις καί τήν πρακτική, πού κυλάει, τό ίδιο δυναμική καί τό ίδιο έπιβλητική, στή διαδρομή τών αιώνων καί στόν άπλωμένο χώρο τής Οίκουμενικής Όρθοδοξίας. Δεσμεύεται καί άπό τίς διατάξεις τής σύγχρονης έκκλησιαστικής Νομοθεσίας, πού διαμορφώθηκε καί ψηφίστηκε ως Νόμος τοϋ Έλληνικοϋ Κράτους, μέ τή συγκατάθεση καί τή σύμφωνη γνώμη τής Συνόδου τής Ίεραρχίας.

Θεμελιακό έκκλησιαστικό Νομοθέτημα, εΐναι ό «Καταστατικός Χάρτης τής Έκκλησίας τής Ελλάδος». Ψηφίστηκε άπό τή Βουλή τών Έλλήνων σχετικά πρόσφατα, τό 1977. Όριοθετεΐ, μέ λεπτομέρεια, τίς άρμοδιότητες καί τό πλαίσιο λειτουργίας όλων τών έκκλησιαστικών μας ύπηρεσιών. Καί, πρώτιστα, όριοθετεΐ τά προνόμια, τίς άρμοδιότητες καί τίς ύποχρεώσεις τής «Συν-

όδου τής Ίεραρχίας τής Έκκλησίας τής Ελλάδος».

Στό σχετικό άρθρο 4 διαβάζουμε:

«*Η Ι.Σ.Ι τής Έκκλησίας τής Ελλάδος άποφαίνεται επί παντός ζητήματος άφορώντος εΐς τήν Έκκλησίαν. Εΐδικώτερον αϋτή:*

α) *Μεριμνά διά τήν τήρησιν τών Δογμάτων τής Όρθοδόξου Πίστεως, τών Ίερών Κανόνων καί τών Ίερών Παραδόσεων, διά τήν ένότητα τής Πίστεως, ως καί διά τήν Έκκλησιαστικήν κοινωνίαν μετά τοϋ Οίκουμενικοϋ Πατριαρχείου καί τών λοιπών Όρθοδόξων Πατριαρχείων καί Αϋτοκεφάλων Έκκλησιών...*

...

στ) *Άσκει τήν άνωτάτην έποπτεΐαν καί τόν έλεγχον επί τών πράξεων τής Δ.Ι.Σ. τών Αρχιερέων, τών διοικητικών όργάνων τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, ως καί τών επί μέρους Έκκλησιαστικών Νομικών Προσώπων, κατά τās κειμένες διατάξεις.*

...

ιβ) *Άσκει τās έκ τών Ίερών Κανόνων καί λοιπών Έκκλησιαστικών διατάξεων άπορρεούσας άρμοδιότητας».*

Έντοπιζοντας τήν προσοχή μας στήν 6η καί στή δωδέκατη παράγραφο, μπορούμε νά προσδιορίσουμε τό εϋρος καί τή σοβαρότητα τής άρμοδιότητας καί τοϋ χρέους τής Ίερās Συνόδου τής Ίεραρχίας. Ύποχρεοϋται νά στρέψει τό έρευνητικό της βλέμμα στό πρόσφατο καί στό μακρύτερο παρελθόν. Νά έπιστημάνει τά Κανονικά ή τά Νομικά λάθη. Νά άναγνωρίσει καί νά παραδεχτεΐ τίς σκόπιμες νοθεΐες τών «κειμένων», δεσμευτικών διατάξεων. Νά έκφράσει όλοκάρδια συντριβή καί μετάνοια, γιά τίς πλεκτάνες καί τίς ίν-

τριγκες, πού είχαν σάν αποτέλεσμα την ανάρρηση άκατάλληλων προσώπων στίς ήγετικές έπάλξεις. Καί νά σχεδιάσει, μέ φόβο Θεοῦ καί μέ άδολη έπιμέλεια, πρόγραμμα έξόδου από τή σεισμική κρίση καί έπανόδου στήν Κανονική, Πατερική διακυβέρνηση τοῦ έκκλησιαστικοῦ σκάφους.

Ἄν δέν άνυψωθεῖ, από τό σύγχρονο Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, αὐτή ἡ διεργασία, στό σκαλοπάτι τῆς πρώτης καί επείγουσας υποχρέωσης ἡ ροή τῶν πέντε Συνοδικῶν ἡμερῶν θά εἶναι άνιαρό ταξίδι σέ άγωνα γραμμῆ. Ὁ πόνος, γιά τήν ἀλλαγὴ τοῦ κλίματος, θά εἶναι άνύπαρκτος. Τό ένδιαφέρον, γιά τήν ανάκαίνιση τῶν ποιμαντικῶν προγραμμάτων, θά άντιμετωπίζεται, από τούς πολλούς, ὡς φενάκη. Τά σύγχρονα ρεύματα, πού άλλοτριώνουν τήν ανθρώπινη προσωπικότητα καί τήν άποξενώνουν από τά έκκλησιαστικά βιώματα, θά θεωροῦνται άσήμαντες συμπτώσεις. Καί-μέ ἕνα λόγο-μετά τή συμπλήρωση τοῦ πενθήμερου Ἱεραρχικοῦ, σοβαροῦ ἢ φαιδροῦ διαλόγου, ὅλα θά έπιστρέψουν στή μειοδοτική άπραξία ποιμαντικοῦ μόχθου καί στήν πλειοδοτική προσθήκη σκανδάλων.

Ἡ θητεία τῶν δυό προηγούμενων Ἀρχιεπισκόπων άποτελεῖ τυπικό δείγμα φυγῆς από τό χρέος τῆς εὐσυνείδητης αὐτοκριτικῆς καί από τήν υποχρέωση άναδομῆς καί άνύψωσης τοῦ συστήματος διακυβέρνησης τῆς έκκλησιαστικῆς κοινότητας.

Ὁ μακαριστός Σεραφεῖμ, άξεστος καί τραχύς, ξεπρωξε στό άμπάρι τῆς λήθης καί τούς Ἱερούς Κανόνες καί τούς Νόμους τοῦ Κράτους. Καί ἔστησε,

ὡς μοναδικό γνώμονα, κατά τή διαχείριση τοῦ ἡγετικοῦ του ρόλου, τήν ἔμπνευση τῆς στιγμῆς, τήν ανάγκη συσπείρωσης τῶν ψηφοφόρων Συνοδικῶν στό δικό του θέλημα καί στή δική του προσταγή, καθῶς καί τήν άποδυνάμωση καί τήν πλήρη άπομόνωση ἐκείνων, πού τολμοῦσαν νά διατυπώνουν διάφορη γνώμη ἢ νά έπιμένουν στήν ανάγκη συμμόρφωσης στίς έπιταγές τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί στήν πρακτική τῶν φωτισμένων Πατέρων μας.

Γιά νά προωθήσει, άνενόχλητος, τούς στόχους του, κατάργησε τίς Συνεδριάσεις τοῦ Ἀνώτατου Συνοδικοῦ Ὁργάνου, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού εἶναι τό έποπτικό καί έλεγκτικό Ὁργανο. Καί συγκέντρωσε ὅλες τίς διοικητικές άρμοδιότητες στή Διαρκή Ἱερά Σύνοδο, πού ὡστόσο, μέ τά διάφορα τεχνάσματά του, τήν κρατοῦσε ὑπάκουη καί ὑπόδουλη.

Ὁ δεύτερος, ὁ επίσης μακαριστός, Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος άκολούθησε διάφορη τακτική. Ἐπανάφερε, σέ ἐτήσια Συνέλευση, τήν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας. Ἀλλά, ὄχι γιά νά «άσκήσει τήν ανώτατη έποπτεία καί τόν έλεγχο επί τῶν πράξεων τῆς Δ.Ι.Σ.» ἢ τῶν Ἀρχιερέων, ἢ τῶν διοικητικῶν Ὁργάνων τῆς Ἐκκλησίας. Τήν άποδέχτηκε καί τήν επανέφερε, άποκλειστικά καί μόνο, γιά νά τηρήσει τόν τύπο. Νά δείξει πῶς σέβεται τή Συνοδικότητα καί τήν παραδοσιακή διαβούλευση. Μέ κίνητρο αὐτή τή σκοπιμότητα, στένευε τά χρονικά ὅρια τῶν Συνοδικῶν Συνεδριῶν, ὑπερεκάλυπτε ἕνα μεγάλο κομμάτι τοῦ χρόνου μέ μιά δική του μακρηγορία καί συμπλήρωνε τό στενό,

υπόλοιπο, χρόνο με κάποιες εισηγήσεις υποτακτικών του, πού-έκ συστήματος-δέν άγγιζαν τίς πληγές καί δέν τάρασσαν τόν ήσύχιο ύπνο τής Συνοδικής πλειοψηφίας.

Μέ τό «δι' εύχών» τής 'Ιεραρχικής Συνέλευσης έμπαιναν στό Συνοδικό άρχείο καί οί εισηγήσεις καί οί όποιοι-δήποτε προτάσεις. Καί τά ένδιαφέροντα τών Συνοδικών 'Αρχιερέων όπισθοδρομοῦσαν στη νοοτροπία καί στην πράξη τής ψυχρής, «έξ άποστάσεως», ήγεμονίας.

Κατά τή διαδρομή τής Χριστοδουλικής δεκαετίας, υπήρξε μιá καί μόνη περίπτωση, πού ό θόρυβος τών «παραθύρων» καί ή κραυγή τής έκκλησιαστικής αύλῆς τόν πίεσαν καί τόν άνάγκασαν νά έκφέρει όμολογία πικρή. Τό Φεβρουάριο τοῦ 2005, σέ στιγμές, πού ή δημοσιογραφία άναμασοῦσε, έπιδεικτικά καί προκλητικά, τίς πικροδάφνες τών δεσποτικών σκανδάλων, κάλεσε, σέ έκτακτη Συνεδρίαση τήν 'Ιεραρχία. Καί εκεί ξέσπασε. Όμολόγησε τήν ύπαρξη τών σκανδάλων. Καί άφησε μομφή γιά όλο τό Σώμα τών 'Ιεραρχών, πού προκαλεί ή πού άποδέχεται τήν ύπαρξιακή έξαθλίωση.

Μεταφέρω ένα μικρό άπόσπασμα από εκείνη τήν τραγική έξαγόρευσή του:

«Πρίν προχωρήσω τή σκέψη μου θά ήθελα νά άναζητήσω μέσω μιáς εύλικρινούς άυτόκριτικής τίς εύθυνες μας γιά τήν όλη κατάσταση, πού έχει δημιουργηθῇ. Δέν ύπάρχει άμφιβολία ότι εἶναι άδικο νά γενικεύονται τά πράγματα καί νά έμφανίζεται όλη ή Έκκλησία ως άποτελουμένη από κληρικούς διεφθαρμένους καί έπιλήσμονες τών ύποχρεώσεων καί καθηκόντων

των. Άνάλογη υπήρξε καί ή άγόρευση στη Βουλή τοῦ πρ. Προέδρου κ. Άπ. Κακλαμάνη τό έσπέρας τής 9-2-05 κατά τήν όποία διεκήρυξεν ότι πιστεύει ότι δέν εἶναι όλοι οί δικαστικοί, ούτε όλοι οί ιερωμένοι διεφθαρμένοι, αλλά ένα μικρό ποσοστό των. Καί αύτή βέβαια εἶναι ή αλήθεια. Τήν έχουν έπαναλάβει καί ώρισμένοι σοβαροί σχολιαστές καί άρθρογράφοι τών ήμερών. 'Η μεγάλη, ή συντριπτική πλειονότης τών κληρικών μας όλων τών βαθμών εἶναι σοβαροί καί αξιόλογοι άνθρωποι, μέ βαθειά έπίγνωση τής άποστολής των καί μέ μεγάλη προσφορά στό λαό μας. Τό ίδιο ίσχύει καί γιά τούς 'Ιεράρχες τής Έκκλησίας τής Ελλάδος, πού εργάζονται φιλότιμα καί άποδοτικά, ιεραποστολικά καί αύτοθυσιαστικά καί έχουν προικοδοτήσει τίς τοπικές των κοινωνίες μέ έργα πολιτισμοῦ καί αγάπης, πού εύεργετοῦν διαχρονικά τό λαό μας. Όμως, όπως άποδεικνύεται, ύπάρχουν σέ όλες τίς βαθμίδες κάποιοι κληρικοί πού έχουν προδώσει τήν ιερή άποστολή των, ή έχουν συμπεριφερθῇ κατ' έπιταγήν τών έπιληψίμων άδυναμικών των. Δύο εἶναι τά βασικά άδικήματα τών κληρικών αύτῶν: ή φιληδονία καί ή φιλαργυρία. Καί θά πρέπει νά παραδεχθοῦμε πώς σέ κάποιο βαθμό εἴμαστε όλοι ένοχοι, γιατί, από ό,τι φαίνεται, άνεχθήκαμε αύτές τίς καταστάσεις, όπου ύπάρχουν, έφ' όσον τίς γνωρίζαμε, πού έχουν διαβουκολήσει τίς συνειδήσεις καί έχουν έκθέσει πρόσωπα καί τόν ιερό θεσμό, πού ύπηρετοῦμε. Εἴμαστε υπεύθυνοι διότι από μία κακώς έννοούμενη πρόνοια γιά άποσόβηση μεζονος σκανδαλισμοῦ τοῦ λαοῦ, άποσιωπήσαμε ένοχες συμπεριφορές πού έφθασαν στη δημο-

σιότητα και προκάλεσαν ίσοπεδωτικά για την Έκκλησία και υποτιμητικά για τους κληρικούς σχόλια. Είμαστε υπεύθυνοι όσοι όχι μόνον έπροστατεύσαμε, αλλά και άνεχθήκαμε να υπάρχουν στην τοπική μας Έκκλησία κληρικοί άσυνεπείς προς την άποστολήν των και μετατρέψαμε τις Μητροπόλεις μας σε θερμοκήπια άθλιότητων. Είμαστε υπόλογοι διότι όχυρωθήκαμε στον νομικό τύπο και άγνοήσαμε την ουσία από πρόνοια μή και παρανομήσουμε ή μή και άδικήσουμε τυχόν θύματα τεχνολογικών μεθοδεύσεων και άποκαλύψεων...».

Μέ αυτή τή συγκλονιστική έκμυστηρευση άπόθεσε τότε τό βάρος τής ψυχής του ό μακαριστός Χριστόδουλος. Μίλησε έξω από τά δόντια. "Εβγαλε από μέσα του τό φαρμάκι. Καί μετά... αύτοφιμώθηκε. Δέν ξαναμίλησε για τά «θερμοκήπια των άθλιότητων». Καί δέν κίνησε καμμία διαδικασία, για να ξεριζώσει τις άθλιότητες και να φυτέψει σπόρους από τά «μυρίπινα άνθη του παραδείσου». Άντίθετα, όποτε μπορούσε και όπως μπορούσε, άπλωνε μανδύες για να καλύψει τις άθλιότητες, που κατάντησε να τις χαρακτηρίζει «προσωπικά δεδομένα», διέτασσε άνακρίσεις, όχι για να διερευνηθεί προσεκτικά τό περιεχόμενο τής όποιασδήποτε καταγγελίας, αλλά, «για να μή μείνει ίχνος ύποψίας για τόν κατηγορούμενο» (!!!).

Αυτό είναι τό πρόσφατο ιστορικό background. Καί μέ αυτή τήν ύποδομή, οί Συνοδικοί Σύνοδοι τής είκοσιεταετίας Σεραφείμ και τής δεκαετίας Χριστόδουλου, θά παρακαθήσουν, κατά τόν προσεχή Όκτώβριο, στην Τράπε-

ζα των Συνοδικών διαβουλεύσεων, για να άντιμετωπίσουν τά συμπτώματα και τις συνέπειες των παλαιότερων και των νεώτερων κατακλυσμικών καταγίδων, που κουρέλιασαν και καταμόλυναν τό λευκό χιτώνα τής Έκκλησίας 'Ιησοϋ Χριστοϋ, καταξεφτέλισαν τό κύρος των 'Επισκόπων Της και άπλωσαν τό σκοτάδι του πένθους στο λογισμό και στην καρδιά του πληρώματος.

'Η «'Ημερήσια Διάταξη», που θά άπορροφήσει, κατά το πρώτο δεκάημερο του Όκτωβρίου, τό ένδιαφέρον των Συνοδικών Συνόδων, υπεύθυνων και υπόλογων διαδόχων των Άγίων Άποστόλων και των έξαγιασμένων Πατέρων μας, δέ διαθέτει τό παραμικρό κομμάτι του χρόνου, για τήν εκτίμηση και για τήν άντιμετώπιση τής χαινουσας πληγής. 'Η προτροπή προς τους Συνοδικούς ποιμένες: «και τας έμπιπτουσας εκκλησιαστικές άντιλογίας διαλυέτωσαν» (ΑΖ' Άποστολικός Κανόνας) άπομονώθηκε έξω από τή Συνοδική αίθουσα. 'Η έντολή «και διορθοϋν έκαστα τά άνακύπτοντα...» (ΙΘ' Κανόνας τής Τέταρτης Οίκουμενικής Συνόδου) προσπεράστηκε μέ άδιαφορία. 'Ο προσδιορισμός του χρέους «και τά έσφαλμένα διορθοϋσθαι...» (ΣΤ' Κανόνας τής 'Εβδομης Οίκουμενικής Συνόδου) θεωρήθηκε «πεπαλαιωμένος» και άφέθηκε στο άρχιεακό σκοτάδι. 'Η ύποχρέωση, που θεσμοθετοϋσε ή παλιά Νομοθεσία «και τά παρά τους κανόνας άμαρτανόμενα διορθοϋσθαι» (β' και ΙΖ' διάταξη του α' τίτλου των Νεαρών), χρεώθηκε στις γενιές των ποιμένων, που έχουν πρό πολλού άποδημήσει. Καί ό έντελως πρόσφατος νόμος του έλληνικού κράτους, που όριοθετεί τις άρμοδιότητες και τις ύποχρεώσεις

τῆς σημερινῆς ἐκκλησιαστικῆς διοική-
σης καί πού ἐμπεριέχει καί τή ρητὴ
διάταξη: «Ἀσκεῖ τὴν ἀνωτάτην ἐπο-
πτεῖαν καὶ τὸν ἔλεγχον ἐπὶ τῶν πρά-
ξεων τῆς Δ.Ι.Σ. τῶν Ἀρχιερέων, τῶν
διοικητικῶν ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας
τῆς Ἑλλάδος. (Καταστατικός Χάρτης
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἄρθρο 4),
πιθανό νά θεωρήθηκε πολύ φορτικός
καὶ ἐπικίνδυνος, γιατί ἡ ἐνασχόληση
μέ τό ἕνα σκάνδαλο,μποροῦσε νά ἀπο-
καλύψει καί τό δεύτερο καί τό τρίτο...

Ἐκεῖνο, πού δέν κατάφεραν οἱ ἀδελ-
φοί Ἱεράρχες καί δέν θά τό καταφέ-
ρουν καί μελλοντικά, εἶναι νά ἐλευθε-
ρώσουν τοὺς ὦμους τοὺς ἀπό τίς ὑπο-
ψίες καί τίς ἐνοχές, πού τοὺς φόρτωσε
ὁ Χριστόδουλος. Ἡ ἐπίσημη, σαφὴς
καταγγελία του, ὅτι «ὅπως ἀποδει-
κνύεται, ὑπάρχουν σέ ὅλες τίς βαθμίδες
κάποιοι κληρικοί πού ἔχουν προδώσει
τὴν ἱερὴ ἀποστολή των, ἡ ἔχουν συμπε-
ριφερθῇ κατ' ἐπιταγὴν τῶν ἐπιληψίμων
ἀδυναμικῶν των. Δύο εἶναι τὰ βασικὰ
ἀδικήματα τῶν κληρικῶν αὐτῶν: ἡ
φιληδονία καὶ ἡ φιλαργυρία» οὔτε
ἐρευνήθηκε, ἴσαμε σήμερα, μέσα στή
Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, οὔτε ἀναιρέθη-
κε, οὔτε, πολύ περισσότερο, θεραπεύ-
τηκε.

Ἔτσι, τὰ θέματα, πού θά ἐμφανι-
στοῦν στήν Ὀκτωβριανὴ Συνέλευση,
θά προβληθοῦν, ἴσως, ὡς ἀνθοδέσμη
μυρίπνων ἀνθέων, ἱκανῶν νά ἀντιμε-
τωπίσουν δραστικά τὴ λαϊκὴ μελαγ-
χολία, ἀναγγέλλοντας τὴν ἀνοιξη καί
τὴ χαρά. Στὴν πραγματικότητα, ὡστό-
σο, θά εἶναι ἀπρόσφορη κατάθεση
πολύχρωμου μπουκέτου, στό τραπέζι
ἀποσυντονισμένου «θαλάμου ἐντατι-
κῆς θεραπείας». Δῶρο ἐντυπωσιακό
ἀλλὰ ἐφήμερο, στό χῶρο, πού τὰ φαν-

ταχτερά δωρήματα δέν ἐλαφρύνουν
τὴν τραγικότητα. Ἐκεῖ οἱ λειτουργοί
του εἶναι ταγμένοι νά καταθέτουν ἀ-
κοίμητο μόχθο ἱατρικῆς φροντίδας καί,
μέ τό θυσιαστικὸ τοὺς μόχθο, νά προσ-
φέρουν ἀνάσα ἐλπίδας. Ἄν, γιὰ τὴ μιὰ
ἢ τὴν ἄλλη αἰτία, οἱ θεσμικά καί ἐπιστη-
μονικά ὑπεύθυνοι ἀποστρέφουν τό
βλέμμα ἀπὸ τὰ βαρεῖα, τὰ θανατη-
φόρα συμπτώματα καί ἀφήνουν ἀνοι-
χτές τίς πληγές, τότε, μέ τὴν πρακτικὴ
τους, πολλαπλασιάζουν τὸν πόνο καί
σκοτίζουν, ἔτι μᾶλλον, τὴν ἀπόγνωση.

Ἰκετεύω, ἀδελφικά, τὰ ὀγδόντα μέ-
λη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, νά ἐντο-
πίσουν τὴν προσοχή τους καί τό ἐνδι-
αφέρον τους στὴν ἐπόμενη μέρα. Στό
κλίμα, πού θά προκύψει, μετὰ τὴν
περάτωση τῶν Συνοδικῶν συζητή-
σεών τους.

Ποιά θά εἶναι τὰ δικά τους βιώματα
καί ποιά τὰ βιώματα τοῦ ποιμνίου
τους; Ποιά τὰ δικά τους ὁράματα καί
ποιές οἱ ἀντιδράσεις τοῦ εὐρύτατου
ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος;

Ὑποψιάζομαι, ὅτι οἱ Συνοδικοί Μη-
τροπολίτες θά εἶναι ἱκανοποιημένοι
καί ἀναπαυμένοι. Θά συνεχίσουν νά
ἀνεβαίνουν, μέ ἱερὴ καύχηση, τὰ σκα-
λοπάτια τοῦ ἀρχιερατικοῦ τοὺς θρό-
νου καί θά διαμοιράζουν, πρὸς κάθε
κατεύθυνση τὴν ἐνημέρωση, ὅτι ἀσχο-
λήθηκαν μέ σοβαρά προβλήματα καί
ὅτι ἀνοιξαν δρόμους θετικότερης καί
ἀποτελεσματικότερης ποιμαντικῆς δι-
ακονίας.

Στὴν ἀντίπερα ἑπαλξη, τό δυσεξα-
ρίθμητο πλῆθος τῶν πικραμένων «τέ-
κνων», μέ κατεβασμένο τό κεφάλι, θά

Ναί στη σεξουαλική διαπαιδαγώγηση, ἀλλὰ ὄχι στο Σχολεῖο

Δὲν ἀρκεῖ, ὅπως φαίνεται, ὁ καταγιγμὸς τῶν ἐρεθισμῶν πού δέχονται τὰ παιδιά μας ἀπὸ τὴν προκλητικὴ ἐμφάνιση ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν γύρω μας καὶ ἀπὸ τὴν ἀνηθικότητα πού πλημμυρίζει τὰ κανάλια τῆς τηλεόρασης καὶ τὸ διαδίκτυο. Σύμφωνα μὲ δημοσιεύματα τοῦ Τύπου προωθεῖται, μὲ τὴ σύμπραξη τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καὶ τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου, ἡ διδασκαλία τοῦ «μαθήματος» τῆς σεξουαλικῆς ἀγωγῆς στὴ Δημόσια Ἐκπαίδευση, ἀπὸ τὴν πρώτη μάλιστα τάξη τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου. Πρωταγωνιστές τῶν ἤδη ἐτοιμασμένων τετραδίων / βιβλίων θὰ εἶναι δυὸ ἀδελφία (Γιώργος, Ἄννα) τὰ ὁποῖα θὰ μυσούνται ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ σκυλάκια(!) τῆς οἰκογένειας ἐπὶ τῶν σχετικῶν θεμάτων. Σκοπὸς τους νὰ μάθουν τὰ παιδιά μας, σώνει καὶ καλά, λεπτομέρειες γιὰ τὰ ὄργανα ἀναπαραγωγῆς καὶ γιὰ τὴ σεξουαλικὴ πράξη.

Εἶναι, ὅμως, ἀποδεκτὸ ἀπὸ ὅλους, ὅτι ἡ ὠρίμανση τοῦ ἀνθρώπου (σωματικὴ, διανοητικὴ, ψυχικὴ κ.λπ.), ἐπιτυγχάνεται μὲ

χύνει δάκρυ πικρίας καὶ ἔμπονης διαμαρτυρίας. Καί, ὑψώνοντας τὸ χαρτί τοῦ μακαριστοῦ Χριστόδουλου, μὲ τὸ φορτίο τῶν φρικτῶν διαπιστώσεων, θὰ ἐκφράζει τίς ἀπορίες του μὲ τούτῃ τὴ φράση: «Πατέρες, γιατί δὲν ἀσχοληθήκατε μὲ τὴν ἐκκαθάριση τοῦ βούρκου; Γιατί δὲ μοχθήσατε, νὰ σκάψετε βαθειὰ καὶ νὰ ἀπολυμάνετε τὰ «θερμοκήπια τῶν ἀθλιότητων» καὶ νὰ τὰ μετατρέψετε σὲ ἀνθοκήπια τοῦ παραδείσου; Ἐνημερώστε μας, γιατί;

**Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ**

ἕναν ἰδιαίτερο καὶ ἀποκλειστικὸ τρόπο καὶ ποτὲ δὲν πραγματοποιεῖται ταυτόχρονα σὲ ὅλα τὰ παιδιά. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ στὴ σεξουαλικὴ ἀνάπτυξη. Κάτι, πού ἀπασχολεῖ τὸ ἕνα παιδί, ἀφήνει ἀδιάφορο τὸ ἄλλο. Καὶ κάτι πού λέγεται στὸ ἕνα πάνω στὴ σεξουαλικότητα, μπορεῖ καὶ νὰ βλάψει τὸ ἄλλο. Ὑπάρχουν, ἐξάλλου, πληροφορίες πού εἶναι διαφορετικὲς γιὰ τὰ δυὸ φύλα. Καὶ ὅπως γνωρίζουμε, ἡ ὠρίμανση στὰ κορίτσια ἐπιτυγχάνεται μὲ γρηγορότερους ρυθμούς ἀπ' ὅ,τι στὰ ἀγόρια.

Ἡ σεξουαλικὴ ἀγωγή, λοιπόν, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο εἶδος ἀγωγῆς, πρέπει νὰ ἀπευθύνεται στὸ κάθε παιδί ξεχωριστά, γιατί κάθε παιδί εἶναι μιὰ ἰδιαίτερη προσωπικότητα. Καὶ κανένας δὲν γνωρίζει τὴν ψυχολογία τοῦ κάθε παιδιοῦ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ παρατηρήσει τὴν ὅλη ἀνάπτυξη καὶ ὠρίμανσή του ὅσο οἱ γονεῖς του. Κανένας δὲν τὸ ἀγαπᾷ, δὲν τὸ πονᾷ καὶ δὲν θέλει περισσότερο τὴν προκοπή του, ἀπ' ὅ,τι αὐτοί. Ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἔνστικτο θὰ

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἑκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὑλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

του μεταδώσουν αυτό που πρέπει. Ἡ ἐξαστομικευμένη σεξουαλική ἀγωγή, ἡ μόνη ἀποτελεσματική, ἀπ' αὐτοὺς καὶ μόνο μπορεῖ νὰ δοθεῖ. Μόνο αὐτοὶ μποροῦν νὰ τὸ πλησιάσουν καλύτερα καὶ ἀποτελεσματικότερα, προσφέροντάς του ὅ,τι ἔχει ἀνάγκη, ὅπως θέλει, στὸ βαθμὸ καὶ τὸ χρόνο ποὺ τὸ θέλει. Ὅπως γράφει καὶ ὁ Καθηγητὴς τῆς Παιδιατρικῆς Ν. Ματσανιώτης: *«Κάθε παιδί εἶναι μιά μοναδική κι ἀνεπανάληπτη προσωπικότητα καὶ κάθε γονιὸς ἔχει μὲ τὸ παιδί του μία ἀνεπανάληπτη σχέση. Εἶναι λάθος νὰ ἀντιμετωπίζουμε τὸ θέμα τῆς σεξουαλικῆς ἀγωγῆς χωριστὰ ἀπὸ τὴν ὅλη ἀνατροφή καὶ διαπαιδαγώγηση τοῦ παιδιοῦ. Νομίζω ὅτι λάθος εἶναι καὶ ἡ διδασκαλία τῆς σεξουαλικῆς ἀγωγῆς σὰν ξεχωριστὸ μάθημα στὰ σχολεῖα»*. Ἀκριβῶς γι' αὐτό, ὁ ρόλος τῶν γονιῶν καὶ στὴ σεξουαλική ἀγωγή εἶναι ἀναντικατάστατος. Γιατί ὁ γονιὸς κινεῖται ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸ παιδί, ἐνῶ ὁ κρατικὸς λειτουργός, ἔστω κι ἂν εἶναι εἰδικός, ἀπὸ ἐπαγγελματικὸ καθῆκον.

Ἐξάλλου, πόσοι δάσκαλοι ἔχουν τὶς γνώσεις καὶ τὴν ἐμπειρία ποὺ ἀπαιτεῖ ἓνα τόσο κρίσιμο θέμα; Πῶς θὰ τὸ διδάξουν; Μποροῦμε, ὡς γονεῖς, νὰ ἐμπιστευτοῦμε ἀναρμόδιους σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἀγωγῆς, ἐκπαιδευτικούς; Πόσοι ἀπὸ τοὺς ἐκπαιδευτικούς εἶναι πρόσωπα ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ καλλιεργημένα, ὥστε νὰ ἀναλάβουν, μὲ σοβαρότητα καὶ εὐθύνη, τὸ ἔργο αὐτό; Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ δάσκαλος, ποὺ θὰ ὑποκαταστήσει ἐμᾶς τοὺς γονεῖς στὴν ἐνημέρωση τῶν παιδιῶν μας πάνω σὲ τόσο εὐαίσθητα ζητήματα; Ποιὸς εἶναι αὐτός, ποὺ θὰ ἀναλάβει τὴν εὐθύνη γιὰ τὶς συνέπειες μιᾶς λανθασμένης σεξουαλικῆς συμπεριφορᾶς; Ὁ δάσκαλος ἢ ὁ γονιός; Καὶ ποιὸς μας βεβαιώνει, ὅτι δὲν θὰ κληθοῦν νὰ «διδάξουν» αὐτὸ τὸ «μάθημα» στὰ παιδιά τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἔχουν πολὺ «προχωρημένη» ἢ ἀκό-

μη καὶ «διεστραμμένη» τοποθέτηση στὶς προσωπικὲς τοὺς ἀντιλήψεις γύρω ἀπὸ τὰ θέματα τῆς ἠθικῆς; Πῶς εἶναι δυνατό νὰ ἐλέγξουμε τί θὰ λέει ὁ κάθε ἐκπαιδευτικὸς στὴν τάξη; Εἶναι βέβαιο, πὼς κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς θὰ ἀναμειγνύουν τὸ «πιστεύω» τοὺς μὲ τὸ περιεχόμενο τοῦ μαθήματος. Θὰ δοθεῖ ἡ εὐκαιρία στὸν καθένα, νὰ περάσει ἐλεύθερα καὶ ἀνενόχλητα στὰ παιδιά, τὶς δικές του ἀντιλήψεις, τὶς ἐμπειρίες του, ἐνδεχομένως καὶ τὶς διαστροφές του! Ὁ ἴδιος ὁ πρόεδρος τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου κ. Σωτ. Γκλαβᾶς ἐπισήμανε ὅτι *«...ἓνα τέτοιο ὑλικὸ θὰ ἦταν ἐπικίνδυνον στὰ χέρια μὴ ἐπιμορφωμένων ἐκπαιδευτικῶν...»*.

Κι' ἐμεῖς ἤμασταν παιδιά καὶ ξέруμε ὅτι τὰ μικρὰ παιδιά ἔλκονται ἀπὸ τὰ σεξουαλικά ὑπονοούμενα καὶ τὰ ἐρμηνεύουν ὅπως αὐτὰ τὰ καταλαβαίνουν καὶ ὅχι ὅπως θὰ τοὺς τὰ παρουσιάξει τὸ σχολικὸ τετράδιο/βιβλίον σεξουαλικῆς διαπαιδαγώγησης. Γνωρίζουμε ἐπίσης ὅτι τὰ περισσότερα παιδιά (ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν ἑξι ἐτῶν, σύμφωνα μὲ τὶς ἐξαγγελίες τοῦ ἀρμόδιου ὑπουργοῦ) θὰ ξεφυλλίσουν μόνα τοὺς ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα, ποὺ θὰ τὸ παραλάβουν, ὁλόκληρο τὸ σχετικὸ ἐκπαιδευτικὸ ὑλικό, πρὶν ἀκόμη ξεκινήσει νὰ τοὺς τὸ παρουσιάξει ὁ «ἀρμόδιος» δάσκαλος. Ἔτσι θὰ «αὐτοδιδασθοῦν» ἐρμηνεύοντας σύμφωνα μὲ τὴν κρίση τοὺς κάθε εἰκόνα καὶ διάλογο.

Ἐπιπλέον, τὸ μάθημα αὐτὸ ἀπαιτεῖ, ἰδιαίτερη σοβαρότητα καὶ κατάλληλο κλίμα. Πολλὰ παιδιά γιὰ νὰ ἐπιδείξουν τὶς γνώσεις, τὶς ἐμπειρίες καὶ τὰ κατορθώματά τοὺς, μὲ διάφορες ἐρωτήσεις, μὲ γέλια ἢ καὶ «γιά πλάκα», θὰ «σπάσουν» αὐτὴ τὴν ἀτμόσφαιρα κι' εἶναι δύσκολο γιὰ ἓναν ἐκπαιδευτικὸ νὰ κρατήσῃ τὶς λεπτὲς ἰσορροπίες, ποὺ ἀπαιτοῦνται.

Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ «εἰδικοί», οἱ ὁποῖοι ἐτοίμασαν τὰ βιβλία μὲ τὰ ὁποῖα θὰ «ἐκπαιδεύουν» τὰ παιδιά μας γιὰ τὸ πῶς νὰ ἀπο-

λαμβάνουν, αλλά να μην άρρωσταίνουν η πώς να ίκανοποιούνται αλλά να μη θρίσκονται αντιμετώποι με μιá ανεπιθύμητη έγκυμοσύνη; Τά βιβλία τοϋ κ. Άσκητή και τών συνεργατών του, άν κρίνουμε άπό τά στοιχεΐα πού είδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότη-ας, έστιάζουν στὴν ένημέρωση γιὰ τὸ μη-χανισμό συλλήψεως και τούς τρόπους άποφυγῆς της και ὅχι σέ μιá πραγματική παιδεία γύρω άπό τὸ νόημα τῆς συζυγίας και τοϋ γάμου.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ζητούμενο; Νά μη νοσή-σουν οἱ νέοι μας άπό κάποια σεξουαλικῶς μεταδιδόμενη ασθένεια και νά μην ύάρξουν ανεπιθύμητες κυφορίες; Ἡ μήπως τὸ ζητούμενο θά έπρεπε νά εἶναι τὸ πῶς θά βελτιώσουμε τὴν ἠθική τών παιδιῶν μας και πῶς θά τά βοηθήσουμε νά ἀντιληφθοϋν ὅτι τὸ νόημα τῆς ζωῆς και ἡ οὐσιαστική ασφάλεια δέν βρίσκεται στὸ πολυδιαφημιζόμενο δόγμα «κάνω ὅ,τι θέλω και ὅ,τι μου ἀρέσει τώρα»; Φτάνουμε στὴ θεοποίηση τοϋ σέξ ὡς ἀνώτατου ένστίκτου, πού πρέπει νά ίκανοποιεῖται συνεχῶς, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά εἶναι ίσορροπημένος! Δηλαδή, οἱ στρατιές τών άγίων και μαρτύρων μας πού ἀπείχαν άπό τὴ σεξουαλική ίκανοποίηση, ἦταν ὅλοι ἀνισόρροποι;

Ἐχουμε ὁδηγήσει, ὡς κοινωνία, τά παιδιά μας στὸ νά ἐπιζητοϋν τὴν ἐκπλήρωση τών ἐπιθυμιῶν τους ἄκριτα και κατὰ τὸ δυνατό συντομότερο, ἦ δυνατόν και «χθές». Μήπως με τὴ «διδασκαλία» αὐτοϋ τοϋ «μαθήματος» θά τά ὠθήσουμε νά ίκανοποιοϋν τὶς ἐπιθυμίες τους νωρίτερα; Δέν βλέπουμε πού ἔχει ὁδηγήσει ἡ χωρίς ὅρια ἐλευθερία πού ἔχουμε παραχωρήσει στὰ παιδιά μας; Ὁ κόσμος σήμερα μᾶς βομβαρδίζει, κυριολεκτικά, με τὸ σύνθημα: «Όλα μοϋ ἐπιτρέπονται. Δικό μου εἶναι τὸ σῶμα μου και τὸ κάνω ὅ,τι θέλω». Προφανῶς αὐτὴ τὴν ἀρχὴ θά ἔχει και τὸ σχετικό ἐκπαιδευτικό ὕλικὸ τοϋ καινούργιου «μαθήματος». Ὅμως, σύμφωνα με τὴ διδασκαλία τῆς

Ἐκκλησίας μας, τίποτα δέν εἶναι δικό μας, συνεπῶς οϋτε και τὸ σῶμα μας. Εἴμαστε δημιουργήματα τοϋ Θεοϋ. Μᾶς ἐξαγόρασε ὁ Χριστὸς με τὸ πανάγιο αἷμα Του. Δέν εἶναι δικά μας, λοιπόν, τά σώματά μας, ἀλλὰ τοϋ Χριστοϋ. Περισσότερο δέ άπό κάθε ἄλλη ἁμαρτία, ἡ πορνεία μολύνει ὅλο μας τὸ σῶμα, σαρκικά και πνευματικά. Ἐς θυμηθοϋμε τί μας συμβουλεύει σχετικά ὁ ἀγαπημένος μας Ἀπόστολος, ὁ Παῦλος, ὁ ὁποῖος σάλπιζε ἓνα ἀντίστοιχο σύνθημα στὶς Ἐπιστολές του, ἀλλὰ με μιá σωτήρια ἐπισήμανση: «*Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει*». Ὅλα μοϋ ἐπιτρέπονται, ἀλλὰ δέν με συμφέρουν ὅλα. Αὐτὸ πρέπει κι' ἐμεῖς νά διδάσκουμε στὰ παιδιά μας. Ὅτι δέν τά συμφέρει αὐτὴ ἡ ἐλευθεριότητα τών ἡθῶν, πού διαφημίζεται παντοϋ και τώρα θέλουν νά τὴν περάσουν και ὡς «μάθημα» στὰ Σχολεΐα.

Δυστυχῶς, τά τελευταῖα χρόνια, ὅλοι διαπιστώνουμε ὅτι με τὴν ἀρνητική ἐπίδραση τῆς τηλεόρασης και τοϋ διαδικτύου στὴ ζωὴ μας, αὐξήθηκαν δραματικά τά κρούσματα παιδοφιλίας και σεξουαλικῶν παρεκτροπῶν, ἀκόμη και μέσα στοὺς σχολικούς χώρους. Στὴν Ἀγγλία -τὴν ὁποία μᾶς προβάλλουν ὡς πρότυπο, γιατί θεσμοθέτησαν τὴν ἔναρξη τῆς σεξουαλικῆς δι-απαιδαιγώνησης άπό τὸ Νηπιαγωγεῖο-μετίζον κοινωνικὸ θέμα αὐτὴ τὴ στιγμή εἶναι ἡ ἐκρηκτική ἀνοδος σέ ἐγκυμοσύνες κοριτσιῶν άπό 12 ἔως 14 ἐτῶν, κάτι πού οἱ εἰδικοί παιδαγωγοὶ θεωροϋν παρενέργεια τοϋ σχετικοϋ μαθήματος στὰ σχολεΐα. Ὁ Σουηδὸς Καθηγητῆς τῆς Κοινωνιολογίας στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Οὐψάλα Ἰωακείμ Ἰσραέλ, πού ἦταν παλιὰ ὑπέρμαχος τοϋ θεσμοϋ, δήλωσε: «*Στὶς χῶρες, πού εἰσήγαγαν αὐτὰ τά μαθήματα στὰ σχολεΐα, ὅπως ἀπέδειξαν οἱ στατιστικές, αὐξήθηκε καταπληκτικά ὁ ἀριθμὸς τών 12χρονων και 14χρονων, πού ἔμειναν ἔγκυες*».

Στὸ σχολεῖο θά έπρεπε νά εἶχαν άπο-

κλεισθεί οί πειρασμοί, γιά νά λειτουργεῖ ἡ παιδεία σέ κατάλληλο χώρο γιά τή σπουδή καί τή μάθηση. Ἡ σοφή παιδαγωγική παράδοση τῶν Πατέρων μας στό θέμα αὐτό προσπαθεῖ νά ἐλέγξει τοὺς ἐρεθισμούς καί τῖς ἐντυπώσεις, ὥστε οἱ νέοι, κατὰ τὸ δυνατόν ἤρεμοι καί ἀπερίσπαστοι νά ἀσχοληθοῦν δημιουργικά μέ τήν παιδεία ἀφ' ἐνός, καί ἀφ' ἑτέρου νά γευθοῦν, στόν κατάλληλο χρόνο, τῖς χαρὲς τῆς σχέσης τῶν δυο προσώπων μέσα στόν εὐλογημένο θεσμό τοῦ γάμου.

Δέν χρειάζεται διδασκαλία εἰς τὰ τοῦ γάμου. Εἶναι αὐτάρκης διδάσκαλος ἡ φύση. Ἀκριβῶς ὅπως δέν χρειάζεται νά μάθουμε πῶς θὰ φᾶμε, καί πῶς θὰ πιοῦμε καί πῶς θὰ κοιμηθοῦμε. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ. Γενεές γενεῶν ἀνθρώπων ἔκαναν γάμους καί οἰκογένειες, καί μάλιστα εὐτυχισμένες καί σταθερές, χωρίς σεξουαλική διαπαιδαγώγηση. Γράφει πολὺ χαρακτηριστικά ὁ νευρολόγος - ψυχίατρος Ἀνανίας Καβάνας: «Ὁ Δημιουργὸς καθόρισε ὁρισμένες ἠθικὲς ἀρχὲς καί κανόνες πού πρέπει νά τηροῦνται στή σεξουαλική συμπεριφορὰ ἀνάμεσα στὰ δυο φύλα. Ἄν ἡ σεξουαλική διαπαιδαγώγηση στὰ σχολεῖα, ὅπως ἐφαρμόστηκε σὲ ἀρκετὲς προηγμένες χώρες ἀπέτυχε, αὐτὸ σὲ μεγάλο βαθμὸ ὀφείλεται στοῦ γεγονότος ὅτι οἱ εἰδικοί ἔδωσαν μόνο πληροφορίες σχετικά μέ τὴν ἀνατομία, φυσιολογία ἢ ψυχολογία τοῦ σέξ, χωρίς νά τονίσουν καί τῖς ἠθικὲς ἀρχὲς πού πρέπει νά τὸ διέπουν». Συμβουλεύει γιά τὴ μέθοδο αὐτὴ καί ὁ ψυχίατρος Ἄρ. Ἀσπιώτης: «...Ἐάν δώσουμε

στό παιδί περισσότερα ἀπ' ὅ,τι μας ζητεῖ, θὰ ἦταν ἐπίσης σφάλμα. Βασικὸς κανόνας εἶναι, νά ἀπαντοῦμε ἀκριβῶς σὲ ὅ,τι μᾶς ρωτᾷ. Ἐάν θέλει νά γνωρίσει περισσότερα, θὰ ρωτήσῃ πάλι. Δέν θὰ ἐξαντλοῦμε τὸ θέμα, οὔτε θὰ κάνουμε διάλεξη, ἀλλὰ θὰ δίνουμε μέ λίγα λόγια τὴν πληροφορία, ἡ ὁποία μᾶς ζητήθηκε. Ἄς μὴ θέτουμε τὸ παιδί μπροστὰ σὲ προβλήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα δέν ἐνδιαφέρεται ἀκόμη».

Καλὸ θὰ ἦταν ὅλοι οἱ ἀρμόδιοι γιά τὴν εἰσαγωγή τοῦ μαθήματος τῆς σεξουαλικῆς ἀγωγῆς στὴν ἐκπαίδευση, νά ἐπανεξετάσουν τὴν πρόθεσή τους, ὥστε νά προστατεῦτε κατὰ τὸ δυνατόν ἡ ἀθωότητα τῶν παιδιῶν μας. Ἄς εἴμαστε βέβαιοι ὅτι οἱ νέοι μας προστατεύονται οὐσιαστικά μόνο μέ τὴν ἐγκρατὴ ζωὴ καί τὴ δημιουργία συγκροτημένης οἰκογένειας. Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι μαθήματα, γιὰ τὸ πῶς νά πορνεύουν τὰ παιδιά μας μέ ἀσφάλεια.

Ἄς συνεχίσουμε ἐμεῖς ὡς γονεῖς νά διαπαιδαγωγοῦμε τὰ παιδιά μας. Σεβόμαστε τοὺς δασκάλους, ἀλλὰ δέν τοὺς παραχωροῦμε τὸ δικαίωμα νά ὑποκαταστήσουν τὸ ρόλο μας σὲ τόσο εὐαίσθητους τομεῖς. Ἄς μᾶς συγκωρῆσουν, ἀλλὰ δέν μποροῦμε νά τοὺς ἐμπιστευτοῦμε σὲ τέτοιο ἐπίπεδο. Ἐμεῖς εἴμαστε αὐτοί, πού θὰ συμβουλευσομε μέ διάκριση τὰ παιδιά μας. Καί ἐμεῖς θὰ εἴμαστε αὐτοί, πού θὰ ἀναλάβουμε τῖς εὐθύνες ἐνδεχομένων λαθῶν ἢ παραλείψεων μας.

Σταῦρος Μαυρίδης, ἱατρός

Ἀγγελικὴ Κάρμα, βιολόγος

(γονεῖς τεσσάρων ἀνήλικων παιδιῶν)

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: www.el-pliroforisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιὰ μιά γνωριμία μέ τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: www.spora.gr